

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **TEMPLUM-společenské hry s.r.o.**, se sídlem Radlická 49, Praha 5, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2007, č. j. 3403/07-1500-106794, ve věci zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2010, č. j. 5 Ca 254/2007 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **5 760 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný") ze dne 13. 6. 2007, č. j. 3403/07-1500-106794. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 (dále jen „správce daně"), ze dne 27. 12. 2005, kterým bylo zastaveno řízení ve věci žádosti stěžovatelky o povolení posečkání daně z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2004. Řízení bylo zastaveno pro nezaplacení poplatkové povinnosti, a to ani dodatečně na výzvu správce daně.

Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že žaloba, doručená soudu poslední den zákonné lhůty, tj. dne 29. 8. 2007, neobsahovala žádné konkrétní žalobní body. Stěžovatelka v žalobním návrhu pouze konstatovala, že se finanční orgány opomněly zabývat všemi podstatnými skutečnostmi a okolnostmi, ovšem ani v nejmenším nenaznačila, o jaké skutečnosti a okolnosti mělo jít. Z návrhu tak nebylo možné zjistit, v jakém směru či z hlediska jakých uplatněných žalobních námitek by měl vlastně soud napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumávat. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána poslední den lhůty pro podání žaloby, neměl již soud žádný prostor pro to, aby stěžovatelku na chybějící žalobní body upozornil a vyzval ji k nápravě. Z uvedených důvodů městský soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

V kasační stížnosti spojené s „*eventuální žádostí o prominutí případného zmeškání lhůty*" a se žádostí o ustanovení advokáta stěžovatelka uvádí, že shledává napadené usnesení městského soudu nezákonným. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil v celém jeho rozsahu. Tvrzení a závěry městského soudu považuje za nesprávné, nepřesné až zavádějící, kdy poukazuje na to, že nebyly splněny zákonné podmínky a předpoklady, aby bylo možno žalobu odmítnout, žaloba je včasná a účinná. Soud zaměňuje důvody pro odmítnutí žaloby s důvody pro její zamítnutí. Závěrem kasační stížnosti shrnuje, že usnesení napadá ze zákonných důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), e), c) a d) s. ř. s.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka prostřednictvím ustanovené zástupkyně namítá důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost odmítnutí návrhu. Je přesvědčena, že žaloba obsahovala veškeré zákonné náležitosti, včetně žalobních bodů. Projednatelnost žaloby je zřejmá i ze skutečnosti, že žalovaný podal k žalobě na výzvu soudu dne 10. 1. 2008 své vyjádření. I v případě, kdy soud dospěl k závěru, že žaloba neobsahovala žalobní body, má stěžovatelka za to, že byl povinen stěžovatelku vyzvat k doplnění žaloby a to dle ustanovení § 37 s. ř. s.

Z uvedených důvodů navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapituloval právní a skutkový stav věci a následně uvedl, že mu nepřísluší hodnotit zákonnost napadeného usnesení, tj. otázku zda měla či neměla být žaloba městským soudem odmítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu uplatněných námitek a konstatoval, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že dne 29. 8. 2007 podala stěžovatelka městskému soudu žalobu o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu a určení neúčinnosti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu. V textu žaloby stěžovatelka uvedla, že *„postup a rozhodnutí orgánů finanční správy jsou sumou v úhrnu závadná a představují zásah do práv i porušení právních povinností státu atd. Správní orgány obou stupňů nevzaly vůbec v potaz rozhodné skutečnosti, jakož ani nehodnotily věc v nezbytných zde specifických návaznostech a souvislostech a věc v jednotlivostech a zejména pak ve vzájemných návaznostech, jež bylo třeba uvážit“*. Dále stěžovatelka soud upozornila, *„že hodlá dále řízení své vylíčení i zdůvodnění podrobněji doplňovat“*. Do práv stěžovatelky bylo zasaženo *„kauzálně návazně na další řízení a rozhodnutí s tím související“*.

Náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu stanoví § 71 odst. 1 s. ř. s. Ke specifikům správní žaloby se vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 6. 2000, sp. zn. III. ÚS 631/99 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz), kdy uvedl, že *„V režimu správního soudnictví (§ 249 odst. 2, § 250h odst. 1 o. s. ř.) je nezbytné ve správním návrhu (žalobě) uvést žalobní (stížnostní) body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení stran porušení zákona (příp. jiného právního předpisu), a jimiž ve vztahu k rozhodujícímu soudu vymezuje rozsah přezkumu zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí, jehož se žalobou dovolává, a který v zahájeném řízení může měnit nebo rozšiřovat jen podmíněně; pro zvláštní povahu správního soudnictví a způsob rozhodování v něm tak neplatí obecná zásada (§ 79 o. s. ř.), že k zákonem stanoveným obsahovým náležitostem návrhu (žaloby) nepatří právní zdůvodnění návrhového (žalobního) žádání (petitu), případně že takovým zdůvodněním (pokud bylo jako procesní superfluum do návrhu pojato) není obecný soud ve svém rozhodnutí vázán.“*

Pro to, aby byla žaloba ve správním řízení meritorně projednána, musí být z jejího obsahu soudu zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce konkrétně označené výroky správního rozhodnutí za nezákonné. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, je to tedy právě účastník řízení, který vymezuje rozsah soudního přezkumu. Právě v souladu se zdůrazňovanou dispoziční

zásadou musí být soudu z podání zřejmé, čeho a z jakých důvodů se žalobce domáhá, aby mohl napadené rozhodnutí přezkoumat, argumenty žalobce řádně posoudit a rozhodnout o nich. Soud není oprávněn sám dovozovat rozsah žalobních bodů či jakkoliv je doplňovat, neboť by takovým jednáním závažně zasáhnul do práv dalších účastníků řízení a porušil zásadu jejich rovnosti, což nelze připustit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V souladu s ustanovením § 71 odst. 2 s. ř. s. musí tedy žaloba vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz 2. věta ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Dle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. lze podanou žalobu rozšířit o dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo rozšířit o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která činí 2 měsíce od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Po této lhůtě je možné navrhovat pouze důkazy na podporu tvrzení již uplatněných ve včas podané žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84). Není však možné po uplynutí lhůty k podání žaloby rozšiřovat žalobu o další body, měnit její petit či si k tomuto vyhrazovat právo, neboť takový postup zákonná úprava neumožňuje.

V nyní projednávané věci byla poslední den zákonem stanovené lhůty podána žaloba, která žádné konkrétní žalobní body neobsahovala. Z podané žaloby lze pouze dovodit obecnou nespokojenost stěžovatelky s postupem správních orgánů, nicméně žádné konkrétní námitky, které by městský soud mohl podrobit soudnímu přezkumu, v návrhu obsaženy nejsou. K tvrzení stěžovatelky, dle kterého projednatelnost žaloby dokládá vyjádření žalovaného k žalobě, kasační soud uvádí, že náležitosti žaloby lze posoudit pouze přezkumem návrhu samotného, žádné vyjádření nemůže obsah žaloby dotvářet. V této souvislosti je vhodné odkázat na předmětné vyjádření, ve kterém sám žalovaný upozorňuje na obecnost žaloby a absenci konkrétních důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Pokud je zcela obecná žaloba podána v poslední den zákonem stanovené lhůty pro její podání, tak jak tomu bylo v nyní projednávané věci, nemá soud povinnost vyzývat k doplnění žaloby ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Ostatně v tomto smyslu již Nejvyšší správní soud judikoval (viz rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, jak správně v napadeném usnesení uvedl městský soud).

Nejvyšší správní soud proto dospívá k závěru, že se městský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatelky podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž ji předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovené zástupkyni byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů, sestávající se ze dvou úkonů právní služby v hodnotě 2100 Kč, spočívajících v převzetí věci, včetně studia spisu u soudu podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a sepisu doplnění kasační stížnosti, tedy podání ve věci samé dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží i náhrada hotových výdajů dle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč. Protože ustanovená advokátka je registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok vůči státu o částku odpovídající 20 % daně z přidané hodnoty, tj. částku ve výši 960 Kč, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková výše přiznané odměny proto činí 5760 Kč. Tato částka bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu